

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou v právní věci

žalobkyně: **V. T. L.**, narozená dne X
bytem X
zastoupená advokátem Mgr. Ondřejem Fialou
sídlem Václavské náměstí 808/66, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 7. 2024, č. j. MV-81601-4/SO-2024,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 24. 7. 2024, č. j. MV-81601-4/SO-2024 se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 14 568 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobkyně.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 24. 7. 2024, č. j. MV-81601-4/SO-2024 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaná podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 26. 3. 2024, č. j. OAM-00538-39/ZM-2023 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně zamítl žádost žalobkyně o vydání zaměstnanecké karty podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť pobyt žalobkyně na území není v zájmu České republiky.

II. Obsah žaloby

3. Žalobkyně obecně namítala § 2, § 3, § 68 odst. 3 a § 89 odst. 2 správního řádu. Správní orgány nepostupovaly v souladu se zásadami činnosti správních orgánů, porušily zásadu materiální pravdy, řádně neodůvodnily svá rozhodnutí, není tak jasné, jak dospěly k závěrům o nenaplnění důvodu pro zamítnutí žádosti, a napadené rozhodnutí je v rozporu s požadavky na činnost odvolacího orgánu.
4. Ve věci nebyl dán důvod pro zamítnutí žádosti o vydání zaměstnanecké karty podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Správní orgány zcela nesprávně vyložily a na případ žalobkyně aplikovaly neurčitý pojem „zájem České republiky“. Z nařízení vlády č. 220/2019 Sb. rozhodně nelze dovozovat nezájem ČR na pobytu žalobkyně na území. Plyne z něj toliko to, že vláda přistoupila na omezování podávání žádostí o zaměstnaneckou kartu na konkrétních zastupitelských úřadech v zahraničí (včetně Hanoje). To však nelze chápat tak, že znemožňuje cizincům z Vietnamu podat žádost o zaměstnaneckou kartu na jiné ambasádě nebo na území ČR. Už vůbec se netýká změny účelu pobytu cizince již pobývajícího na území, tu upravuje zákon o pobytu cizinců. Správní orgány se tak dopouštějí nesmyslné a absurdní konstrukce, při níž z předpisu nižší právní síly, který ani věcně nedopadá na projednávaný případ, dochází k závěrům, které jsou v rozporu s právním předpisem vyšší právní síly, tedy zákonem o pobytu cizinců. I podle důvodové zprávy k novele zákona o pobytu cizinců je zavedení kvót navrhováno pouze vůči cizincům žádajícím ze zahraničí, nikoliv cizincům již pobývajícím na území ČR, kteří chtějí změnit svůj účel pobytu na výdělečný; vůči nim není zapotřebí kvóty uplatňovat. Správní orgány tak při výkladu neurčitého právního pojmu zcela ignorovaly jednoznačnou vůli zákonodárce.
5. Pokud jde o odkaz žalované na rozsudek NSS ze dne 14. 7. 2022, č. j. 4 Azs 14/2022-34, v odkazované věci se vůbec nejedná o změnu účelu pobytu cizince na území. Navíc NSS ve zmíněném rozsudku sám kritizuje svévoli správních orgánů, přičemž postup žalované představuje příklad svévole. Zároveň žalobkyně nesouhlasí s názorem, že se při rozhodování o žádosti o vydání zaměstnanecké karty nejedná o rozhodování o právním nároku cizince, v tomto kontextu odkázala na body 24 až 33 rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 29. 6. 2022, č. j. 51 A 13/2021-45. Je přitom zřejmé, že žalobkyně splnila veškeré zákonné podmínky pro vydání zaměstnanecké karty a zároveň nebyl naplněn žádný z důvodů pro zamítnutí žádosti. Ani v rozsudcích Krajského soudu v Plzni ze dne 4. 12. 2023, č. j. 17 A 28/2023-42 a Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka Liberec, č. j. 60 A 12/2023-40, na které žalovaná rovněž odkazovala, se nejedná o skutkové obdobné okolnosti jako v posuzovaném případě.
6. V případě žalobkyně rozhodně nelze shledat, že by její pobyt na území nebyl v zájmu ČR. Odkázala na rozhodnutí žalované ze dne 23. 8. 2023, č. j. MV-118536-6/SO-2023,

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

z něhož je zřejmé, že správní orgán I. stupně na základě interní metodiky paušálně zamítá všechny žádosti vietnamských studentů o změnu účelu pobytu. Takto však správní rozhodnutí nelze založit. Dále odkázala na rozhodnutí ze dne 14. 10. 2020, č. j. MV-133253-3/SO-2020, dle něhož z judikatury NSS vyplývá, že ani u žádostí o pobytová oprávnění, na které neexistuje právní nárok, žadatelé neztrácejí právo na spravedlivý proces, regulace migrace na území se musí dít při respektu k principům demokratického právního státu a dělbě moci. Zájem na zavedení určitého typu regulace je vždy třeba posuzovat ve vztahu ke konkrétní osobě účastníka řízení, nelze jej dovozovat pouze z obecných bezpečnostních rizik.

7. Současná situace na trhu práce rozhodně neodůvodňuje přijetí restriktivnější politiky státu v oblasti zaměstnávání cizinců, neboť míra zaměstnanosti je v ČR dlouhodobě velmi nízká a český trh práce trpí nedostatkem pracovníků. Není pak zřejmé, z jakého důvodu by zaměstnávání vietnamských občanů mělo představovat zvýšené bezpečnostní riziko pro ČR. Už vůbec nelze z napadeného rozhodnutí seznat, proč by bezpečnostní riziko měl představovat zrovna žalobkyně. V tomto ohledu je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
8. Shrnuje, že aplikací důvodu pro zamítnutí žádosti podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců správní orgány fakticky nahrazují zákonodárnou činnost, když rozhodují na základě interní metodiky. Neurčitý právní pojem „zájem České republiky na pobytu cizince na území“ aplikují zcela libovolně, při výkladu se neměly omezit pouze na jedno nařízení vlády, naopak měly nahlížet na zájem ČR z mnohem širší perspektivy. Měla za to, že její pobyt rozhodně je v zájmu ČR.
9. Napadené i prvostupňové rozhodnutí je vnitřně logicky rozporné, když na jedné straně není pobyt žalobkyně v zájmu ČR a na straně druhé je nezájem ČR odůvodněn tím, že dosud nenaplnila původní účel pobytu, tedy studium. Zákon o pobytu cizinců v § 56 odst. 1 písm. j) nerozlišuje konkrétní účel pobytu, pobyt buďto je, nebo není v zájmu ČR. Dále namítala, že aplikovaný důvod pro zamítnutí žádosti musí být založen na individualizovaných okolnostech, nemůže se vztahovat k celé skupině cizinců z určité země, v tomto případě z Vietnamu. Takový postup vede k nepřípustné diskriminaci. Z napadeného rozhodnutí však nelze seznat, proč by konkrétně pobyt žalobkyně neměl být v zájmu ČR. Obě rozhodnutí jsou rovněž v rozporu se zásadou legitimního očekávání. Nařízení platí již 4 roky a za tuto dobu správní orgány v obdobných případech žádostem vyhověly. Není zřejmé, jak se případ žalobkyně liší od ostatních vietnamských studentů. Ani současná situace na trhu práce neodůvodňuje přijetí restriktivnější politiky státu v oblasti zaměstnávání cizinců na nekvalifikovaných nebo nízko kvalifikovaných pozicích, míra nezaměstnanosti je velmi nízká a ČR trpí nedostatkem pracovníků. Naopak tak lze dovodit spíše zájem ČR na zaměstnávání cizinců.
10. Ve věci nebyl zjištěn skutkový stav bez důvodných pochybností a skutkové závěry jsou v rozporu se skutečným stavem věci tak, jak byl zjištěn ve správním řízení. Z podkladů rozhodně nevyplývá, že by žalobkyně neplnila dosavadní účel pobytu nebo že by neměla v úmyslu nadále studovat. Po celou dobu svého povoleného pobytu plnila jeho účel a studovala, a to i po podání žádosti o změnu účelu pobytu. Závěry správních orgánů stran nenaplnění účelu předchozího pobytu jsou tedy zcela v rozporu se skutečným stavem věci. Žádost navíc byla zamítnuta z jiného důvodu. Odkaz na rozsudek NSS ze dne 26. 2. 2021, č. j. 2 Azs 325/2020-33 je nepřiléhavý. Studium vyžaduje značné náklady na Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

živobytí, žalobkyně tak chtěla pomoci své rodině a na území pracovat, aby ji rodina nemusela po celou dobu studia hradit veškeré výdaje spojené s pobytem a studiem.

11. Aplikovaný důvod pro zamítnutí žádosti podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců rozhodně nebyl bez důvodných pochybností prokázán, nebylo prokázáno, že žalobkynin pobyt není v zájmu ČR. Závěry správních orgánů o nenaplnění účelu předchozího pobytu jsou zcela v rozporu se skutečným stavem věci, když žalobkyně účel pobytu plní. Ostatně jí v nedávné době správní orgán I. stupně prodloužil povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia.
12. Žalobkyně uznala svrchované právo státu regulovat pracovní migraci na svém území. Musí se tak ale díť s ohledem na základní principy právního státu, za předem legislativně upravených a transparentních podmínek a tak, aby některá skupina cizinců nebyla svévolně a bezdůvodně znevýhodněna oproti jiné skupině. Pokud by měl stát skutečně zájem na omezení možnosti měnit účel pobytu po dobu studia, nic nebrání tomu, aby zákonodárce provedl tomu odpovídající novelizaci. Jinak však nelze svévolně uplatňovat různá pravidla pro různé skupiny.
13. Dále namítala, že žalovaná se nezabývala odvolací námitkou nepřiměřenosti z hlediska dopadu do soukromého a rodinného života. Žalobkyně na území žije déle než jeden rok, studium vyžaduje značné náklady a chtěla pomoci své rodině, aby nemusela hradit veškeré náklady na území. Rozhodně nelze vyloučit negativní dopad napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně. Povolení k pobytu za účelem jiné/ostatní a zaměstnanecká karta jsou dva rozdílné pobytové tituly, které se od sebe kvalitativně liší, kupříkladu v otázce započitatelnosti doby pobytu či doby platnosti vydaného povolení k pobytu. Žalovaná přiměřenost zásahu dostatečně neposoudila. Žalovaná se nevypořádala ani se svým dřívějším zrušujícím rozhodnutím ze dne 23. 11. 2023, č. j. MV-162040-4/SO-2023. Závěr, že žalobkyně rozhodla nenaplnit účel původního pobytu, nemá oporu ve správním spisu. Intence žalobkyně pokračovat ve studiu je zcela jasná, v současnosti studuje v akreditovaném kurzu českého jazyka na ČVUT, což dokládá potvrzením o studiu. Zároveň požádala o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, což rovněž dokládá potvrzením o podání žádosti. O zájmu žalobkyně pokračovat ve studiu tedy není pochyb. Správní orgán I. stupně se pak neřídil závazným právním názorem žalované vyjádřeným v dřívějším zrušujícím rozhodnutí. V rámci nového projednání rozhodně nevypořádal konkrétní zjištění učiněná v průběhu řízení (výslech účastníka řízení, sdělení vysoké školy). Setrval v rovině striktně obecných a paušálních tvrzení, což mu žalovaná ve zrušujícím rozhodnutí vytýkala. I nadále v rozporu se závazným názorem žalované tvrdil, že žalobkyně podala žádost o zaměstnaneckou kartu dříve, než naplnila účel pobytu, přestože ze správního spisu je zřejmý opak.
14. Navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalované k dalšímu řízení a uložil jí povinnost uhradit žalobkyni náklady řízení.

III. Vyjádření žalované

15. Žalovaná plně odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Správní orgány postupovaly v souladu se zákonem o pobytu cizinců a správním řádem, své závěry formulovaly na základě dostatečně zjištěného aktuálního stavu a s odvolacími námitkami se žalovaná dostatečně vypořádala.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

16. Odkázala na závěry rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 5. 2024, č. j. 19 A 2/2024-35 v obdobné věci. K důvodům zamítnutí rovněž odkázala na judikaturu správních soudů, především na aktuální rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 30. 9. 2024, č. j. 41 A 23/2024-28, ve kterém soud nesouhlasil s názorem NSS, že správní orgány rozhodly nezákonně, pokud zamítly žádost o zaměstnaneckou kartu kvůli ekonomicko-bezpečnostnímu zájmu ČR, který vyjadřovaly kvóty pro zastupitelský úřad v Hanoji.
17. Trvala na tom, že zájem ČR na pracovní migraci z Vietnamu je omezen na kvalifikované zaměstnance v programech k tomu určených. To dala vláda ČR najevo přijetím nařízení vlády č. 220/2019 Sb. a schválením vládního programu Klíčový a vědecký personál. Další pobyt žalobkyně na území na základě zaměstnanecké karty tak není v zájmu ČR. Ze zákona o pobytu cizinců nevyplývá bez dalšího nárok cizince na to, že mu bude pobytové oprávnění povoleno za jakýmkoliv účelem. Jak vyplývá z judikatury správních soudů a Ústavního soudu, neexistuje právo cizinců na pobyt na území a každý stát si může sám rozhodnout, za jakých podmínek připustí pobyt cizinců na svém území. Diferenciace typů pobytových oprávnění vyplývá ze zákona o pobytu cizinců a z účelu pobytu na území. Pokud byly nařízením vlády č. 220/2019 Sb. stanoveny maximální počty pobytových oprávnění za určitým účelem, pak byl tento postup zvolen v souladu se zákonem. Postupem žalobkyně by bylo možné snadno obcházet omezení stanovená zmíněným nařízením a popírat suverénní právo ČR určit si, které cizince a za jakých podmínek na území ČR přijme.
18. Žalobkyně v odvolání neuvedla žádná čísla jednací týkající se jiných žadatelů z Vietnamu, kterým mělo být ve věci zaměstnanecké karty vyhověno. Aktuálně na území pobývá na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia platného do 14. 8. 2025, tudíž může i nadále plnit účel pobytu a v důsledku volného přístupu na trh práce i pracovat. Je zřejmé, že žalobkyně nenaplnila cíl zvýšit studiem svou kvalifikaci a tu následně uplatnit, ať již v zemi původu nebo v ČR. Úmysl neplnit nadále povolený účel pobytu vyplývá právě z podané žádosti o zaměstnaneckou kartu. V případě pobytů za účelem studia nemá stát možnost omezit počet vstupů za tímto účelem stanovením kvót, nelze však připustit, aby se využití této skutečnosti stalo efektivním nástrojem eliminace kvót stanovených pro pracovní migraci.
19. Dále k žalobní argumentaci uvedla, že otázka započitatelnosti doby pobytu není pro posuzovanou věc relevantní. Správní orgán I. stupně vytýkané vady zhojil, řádně se vypořádal s konkrétními zjištěními učiněnými v průběhu řízení ve vztahu k důvodu zamítnutí žádosti. Nadto je třeba upozornit, že názor žalované byl modifikován správními soudy.
20. Navrhla, aby soud žalobu zamítl.

IV. Replika žalobkyně a vyjádření k aktuální judikatuře

21. Žalobkyně zopakovala žalobní argumentaci. Odkázala na závěry recentních rozsudků NSS ze dne 19. 9. 2024, č. j. 1 Azs 158/2024-37 a ze dne 27. 9. 2024, č. j. 5 Azs 149/2024-56, ve kterých NSS ve skutkově obdobných případech shledal předmětnou praxi správních orgánů za nezákonnou.
22. Ve vyjádření ze dne 12. 3. 2025 upozornila na ustálenou judikaturu NSS, který v rozsudcích ze dne 19. 9. 2024, č. j. 1 Azs 158/2024-37 a ze dne 27. 9. 2024, č. j. 5 Azs 149/2024-56 ve skutkově obdobných případech shledal předmětnou praxi správních

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

orgánů a jejich výklad důvodu pro zamítnutí žádosti za nezákonné. V průběhu času k této judikatuře přibýly i rozsudky NSS ze dne 27. 11. 2024, č. j. 10 Azs 172/2024-44 a ze dne 27. 2. 2025, č. j. 8 Azs 84/2024-48 a usnesení NSS č. j. 4 Azs 93/2024-39.

V. Obsah správního spisu

23. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobkyně přicestovala na území ČR dne 16. 8. 2022 na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia. Povolení k dlouhodobému pobytu jí bylo uděleno za účelem účasti na přípravném jazykovém kurzu organizovaném VŠCHT k dalšímu studiu v akreditovaném bakalářském studijním programu „Voda a prostředí“. Později jí byl dlouhodobý pobyt prodloužen za účelem účasti na jazykové a odborné přípravě ke studiu akreditovaného studijního programu Ekonomika a management, organizovaném Masarykovým ústavem vyšších studií ČVUT v Praze.
24. Dne 3. 1. 2023 žalobkyně podala žádost o vydání zaměstnanecké karty k zaměstnavateli H. D. X. na pracovní pozici prodavače, místo výkonu práce X.
25. Podle potvrzení ze dne 9. 3. 2023 žalobkyně nastoupila dne 3. 10. 2022 ke studiu na VŠCHT a řádně jej navštěvuje. Dne 24. 4. 2023 byl proveden výslech žalobkyně.
26. Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 3. 8. 2023, č. j. OAM-00538-23/ZM-2023 žádost žalobkyně zamítl a zaměstnaneckou kartu podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců nevydal, neboť pobyt žalobkyně na území nebyl v zájmu ČR. Žalobkyně se dne 9. 8. 2023 odvolala. Žalovaná rozhodnutím ze dne 23. 11. 2023, č. j. MV-162040-4/SO-2023 rozhodla podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu, rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 3. 8. 2023, č. j. OAM-00538-23/ZM-2023 zrušila a věc vrátila správnímu orgánu I. stupně k novému projednání. Žalovaná správnímu orgánu I. stupně vytkla, že setrval v rovině striktně obecných a paušálních tvrzení, nevypořádal konkrétní zjištění z výsledku žalobkyně a sdělení vysoké školy o průběhu studia žalobkyně. Ze spisového materiálu nevyplývá, že by žalobkyně neplnila účel svého pobytu, nebyla ani dostatečně individualizovaná intence nepokračovat nadále ve studiu.
27. Prvostupňovým rozhodnutím ze dne 26. 3. 2024 správní orgán I. stupně zamítl žádost žalobkyně a zaměstnaneckou kartu nevydal podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. S odkazem na nařízení vlády č. 220/2019 Sb., o maximálním počtu žádostí o vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání, žádostí o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem investování a žádostí o zaměstnaneckou kartu, které lze podat na zastupitelském úřadu (dále jen „nařízení vlády č. 220/2019 Sb.“), které upravuje mimo jiné maximální počet žádostí o zaměstnaneckou kartu, dovodil, že pobyt žalobkyně není v zájmu ČR, a to s ohledem na omezování zaměstnávání státních příslušníků Vietnamu na nekvalifikovaných a nízko kvalifikovaných pracovních pozicích. Žalobkyně na území přicestovala a aktuálně pobývá na základě dlouhodobého pobytu za účelem studia. Než vůbec mohla naplnit účel svého pobytu (studium akreditovaného studijního programu veřejné vysoké školy), požádala o vydání zaměstnanecké karty pro výkon nekvalifikované práce. Pobyt žalobkyně za účelem zaměstnání není v zájmu ČR za situace, kdy se rozhodla nenaplnit původní účel svého pobytu. Poukázal na to, že žalobkyně při výslechu uvedla, že přihlášku na vysokou školu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

dosud nepodala a její čeština není dostačující, aby mohla studovat na vysoké škole; přitom účelem cesty žalobkyně do ČR bylo studovat vysokou školu.

28. Žalobkyně se proti prvostupňovému rozhodnutí odvolala, přičemž uplatněné odvolací námitky se shodují s žalobními námitkami.
29. Napadeným rozhodnutím ze dne 24. 7. 2024 žalovaná zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila prvostupňové rozhodnutí. Předně uvedla, že správní orgán I. stupně zhojil vady vytýkané předchozím rozhodnutím žalované, a to tím, že individuálně posuzoval žádost žalobkyně v kontextu skutečností vyplývajících ze spisového materiálu a informačního systému cizinců, v prvostupňovém rozhodnutí se řádně vypořádal s konkrétními zjištěními učiněnými v průběhu řízení ve vztahu k důvodu zamítnutí žádosti. Ve shodě se správním orgánem I. stupně uvedla, že Vláda ČR v souladu se zmocněním v § 181b zákona o pobytu cizinců nařízením stanovila maximální počty žádostí o pobytová oprávnění, které lze ročně podat u některých zastupitelských úřadů (nařízení vlády č. 220/2019 Sb.). Omezením objemu žádostí podávaných u zastupitelského úřadu České republiky v Hanoji na 200 žádostí o vydání zaměstnanecké karty ve vládním Programu klíčový a vědecký personál je jasně definován zájem ČR na příchodu nových zaměstnanců z Vietnamu pouze ve specifických profesích a v omezeném počtu. V zájmu ČR není, aby na její území přicházeli občané Vietnamu za účelem nekvalifikované či nízko kvalifikované práce a mimo vládní programy, tím spíše nezájem trvá i v případě, že je o vydání zaměstnanecké karty žádáno cizincem, který byl na území ČR přijat za účelem studia a tento účel nenaplnil (žalobkyně neukončila vysokoškolské studium, za jehož účelem přicestovala). Tímto způsobem by totiž bylo možné obcházet stanovená omezení. Odůvodněné změny pobytu jsou běžně povolovány, žalobkyně však svou náhlou změnu účelu pobytu ničím specifickým neodůvodnila. Žalovaná odkázala na rozsudky Krajského soudu v Plzni ze dne 4. 12. 2023, č. j. 17 A 28/2023-42 a Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 4. 3. 2024, č. j. 60 A 12/2023-40. Žalobkyně se přípravného kurzu k dalšímu studiu na VSČHT účastnila, byl jí prodloužen dlouhodobý pobyt za účelem účasti na jazykové a odborné přípravě ke studiu na ČVUT. Z dikce § 98 písm. j) zákona č. 435/2004 Sb. vyplývá, že povolení k zaměstnání se nevyžaduje u cizince, který se na území ČR soustavně připravuje na budoucí povolání. Z uvedeného je zřejmé, že žalobkyně disponuje volným přístupem na trh práce. Ten je pro ni navíc ve srovnání se zaměstnaneckou kartou mnohem příznivější, neboť možnosti jejího zaměstnání nejsou omezeny pracovními místy určenými držitelům zaměstnanecké karty a rovněž jí nevzniká žádná povinnost hlásit změny zaměstnavatele. Má tak možnost pracovat a pomoci rodině s úhradou nákladů spojených se studiem. V této souvislosti žalovaná odkázala na rozsudek NSS ze dne 23. 9. 2019, č. j. 7 Azs 443/2018-40. Navíc je žalované známo, že žalobkyně disponuje dostatečnými finančními prostředky. K předestřené újmě v rodinném a osobním životě žalovaná uvedla, že nebyla blíže konkretizována a dostatečně doložena.

VI. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

30. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s.ř.s.“), a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu ke dni

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.

31. Soud ve věci samé rozhodl bez jednání, neboť postupoval podle § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.
32. Žalobkyně pobývala na území ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia. Tři měsíce po zahájení studia požádala již na území ČR o nové povolení k dlouhodobému pobytu, zaměstnaneckou kartu, a to na pracovní pozici vyžadující nízkou kvalifikaci. Správní orgány novou žádost žalobkyně zamítly z důvodu, že její pobyt na území není v zájmu ČR. Vláda ČR totiž nařízením č. 220/2019 Sb. stanovila, že na zastupitelském úřadu v Hanoji lze podat pouze 200 žádostí o vydání zaměstnanecké karty ve vládním Programu klíčový a vědecký personál, čímž dala najevo zájem, aby z Vietnamu přicházeli pouze zaměstnanci ve specifických profesích a v omezeném počtu. Podle správních orgánů tak pobyt žalobkyně na území na základě zaměstnanecké karty není v zájmu ČR, neboť by tím byl popřen smysl a účel omezení pracovní migrace pro občany Vietnamu.
33. Soud v první řadě uvádí, že rozhodnutí je přezkoumatelné, pokud z něj je seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předesílané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, jaké skutečnosti žalovaná považovala za klíčové pro posouzení případu a vysvětlila, proč měla za to, že pobyt žalobkyně není v zájmu ČR.
34. Žalovaná se rovněž vypořádala s odvolacími námitkami žalobkyně. K tvrzenému zásahu do soukromého a rodinného života poukázala na finanční situaci žalobkyně, když uvedla, že žalobkyně má na základě dlouhodobého pobytu za účelem studia volný přístup na trh práce a disponuje dostatečnými finančními prostředky na bankovním účtu. Jak podotkla i žalovaná, žalobkyně neuvedla jiné konkrétní skutečnosti ke svému soukromému a rodinnému životu. Žalovaná se také vypořádala s odvolací námitkou, že prvostupňové rozhodnutí je v rozporu s jejím dřívějším zrušovacím rozhodnutím ze dne 23. 11. 2023, č. j. MV-162040-4/SO-2023. V napadeném rozhodnutí k tomu uvedla, že správní orgán I. stupně vytýkané vady zhojil tím, že individuálně posuzoval žádost žalobkyně v kontextu skutečností vyplývajících ze spisového materiálu a informačního systému cizinců, zároveň se vypořádal s konkrétními zjištěními učiněnými v průběhu řízení ve vztahu k důvodu zamítnutí žádosti. Z uvedeného je zřejmé, že žalovaná se náležitě vypořádala i s odvolacími námitkami žalobkyně. Napadené rozhodnutí je tak přezkoumatelné.
35. Podle § 181b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců *vláda nařízením stanoví maximální počet žádostí, které lze podat v rámci období 1 roku rozvrženého rovnoměrně na jednotlivé kalendářní měsíce na příslušném zastupitelském úřadu, jde-li o žádosti o zaměstnaneckou kartu.*
36. Podle § 1 odst. 2 nařízení vlády č. 220/2019 Sb. *maximální počet žádostí o zaměstnaneckou kartu, které lze v rámci období 1 roku podat na zastupitelském úřadu, je uveden ve sloupci 2 přílohy č. 2 k tomuto nařízení.*

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

37. Podle § 46 odst. 6 písm. a) zákona o pobytu cizinců *pro zaměstnaneckou kartu platí obdobně odstavce 1 věta druhá a § 55, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum. Ministerstvo zaměstnaneckou kartu nevydá z důvodů uvedených v § 56, s výjimkou důvodu uvedeného v § 56 odst. 1 písm. f).*
38. Podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců *dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.*
39. O zaměstnaneckou kartu lze požádat vícero způsoby, přičemž záleží na tom, zda cizinec žádá mimo území ČR, nebo již v ČR pobývá. Mimo území ČR lze žádost podat prostřednictvím zastupitelského úřadu, pokud však cizinec již pobývá v ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu nebo víza k pobytu nad 90 dnů, pak může zažádat přímo u ministerstva (§ 42g odst. 5 zákona o pobytu cizinců). Jestliže cizinec žádá o zaměstnaneckou kartu ze zahraničí na zastupitelském úřadě, pojí se s posouzením žádosti určitá omezení. Na vydání zaměstnanecké karty neexistuje právní nárok, podle § 181b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců pak může vláda nařízením stanovit maximální počet žádostí, které lze podat na příslušném zastupitelském úřadu. Pro zastupitelský úřad v Hanoji vláda nařízením č. 220/2019 Sb. stanovila maximální počet žádostí o zaměstnaneckou kartu na 200 žádostí podaných v rámci Programu klíčový a vědecký personál.
40. Ani v případě podání žádosti na ministerstvu není na vydání zaměstnanecké karty právní nárok, správní orgán může žádost zamítnout z důvodů stanovených v § 56 zákona o pobytu cizinců, kdy jedním z nich je právě zájem ČR na pobytu cizince (§ 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců). Podle judikatury Nejvyššího správního soudu musí být závěr o tom, že pobyt cizince není v zájmu ČR, založen na vyhodnocení konkrétních individualizovaných rizik. Nepostačují informace, které mohou být podkladem pro systémové řešení, samotné však nepostačují pro rozhodnutí v individuálním případě (srov. např. rozsudek ze dne 26. 5. 2022, č. j. 9 Azs 222/2021-32 nebo ze dne 3. 3. 2023, č. j. 8 Azs 321/2021-44). Zájem ČR pak nemusí být pouze zahraničně-politický (jak tomu bylo podle předchozí právní úpravy účinné do 31. 12. 2010), ale může zohledňovat i jiné zájmy, např. na bezpečnosti, na získání kvalifikované pracovní síly apod. Takový zájem musí být nicméně transparentním způsobem projeven navenek (rozsudek NSS ze dne 19. 9. 2024, č. j. 1 Azs 158/2024-37).
41. V judikatuře byly skutkově i právně obdobné situace, kdy cizinec žádal o zaměstnaneckou kartu na území po získání dlouhodobého pobytu za účelem studia, již mnohokrát řešeny. Judikatura Nejvyššího správního soudu k této problematice je již ustálená a zdejší soud neshledal důvod se od ní odchýlit.
42. V rozsudku ze dne 19. 9. 2024, č. j. 1 Azs 158/2024-37 Nejvyšší správní soud konstatoval, že kvóty stanovené pro žádosti o zaměstnaneckou kartu v nařízení vlády č. 220/2019 Sb. se nepromítnou do posuzování žádostí podaných přímo v ČR. Zmíněné nařízení totiž v § 1 odst. 2 a ve spojení s přílohou č. 2 výslovně zavádí pouze kvóty pro žádosti o zaměstnaneckou kartu podané na zastupitelském úřadě ČR v Hanoji, nikoliv v ČR, kde toto omezení neplatí. Konstrukce zvolená zákonodárcem tak vylučuje, aby se ekonomicko-bezpečnostní zájem ČR promítl do posuzování žádostí podaných přímo v ČR způsobem, jak to učinila žalovaná. Vázanost kvót pouze na žádosti podané na

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

zastupitelských úřadech potvrdil i sám zákonodárce v důvodové zprávě k novele zákona o pobytu cizinců provedené zákonem č. 176/2019 Sb.: „Zavedení kvót je navrhováno pouze vůči cizincům žádajícím ze zahraničí o vstup na území České republiky. Ve vztahu k cizincům, kteří již na území České republiky pobývají za jinými (neekonomickými) účely, a chtějí svůj účel pobytu změnit na výdělečný, není zapotřebí kvóty uplatňovat.“

43. Vláda jako vrcholný orgán výkonné moci si navíc ani nemůže osobovat oprávnění regulovat migraci na území (rozsudek NSS ze dne 28. 3. 2025, č. j. 4 Azs 199/2024-56). Zamýšlí-li provést určitý typ regulace migrace, který má fakticky povahu normativního právního aktu vztahujícího se na neurčitý počet adresátů a mající obecnou povahu, nemůže tak činit usnesením vlády (srov. usnesení NSS ze dne 20. 2. 2025, č. j. 5 Azs 315/2024-29, bod 14). Nejvyšší správní soud v minulosti z obdobných důvodů odmítl pozastavení příjmu žádostí o zaměstnanecké karty na základě usnesení vlády, k čemuž dodal, že „regulace ekonomické migrace samozřejmě představuje výsledek určitého politického rozhodnutí (v rámci provádění migrační politiky), nicméně nelze ztotožňovat ‚politické rozhodnutí‘ a výkon státní moci. Aby bylo možno ono politické rozhodnutí aplikovat vůči jednotlivcům (tedy na základě tohoto rozhodnutí uplatňovat vůči jednotlivci veřejnou moc), je třeba je ústavně předpokládaným způsobem vtělit do právního řádu“ (rozsudek NSS ze dne 25. 4. 2019, č. j. 1 Azs 2/2019-54).
44. Kvóty stanovené pro podání žádostí o zaměstnaneckou kartu na zastupitelských úřadech jsou navázány výlučně na žádosti podané na zastupitelských úřadech. Slouží legitimnímu účelu – zabráňují zahlcení zastupitelských úřadů nezvladatelným množstvím žádostí (ad absurdum by mohl podat žádost na zastupitelském úřadu v Hanoji každý z téměř sto milionů obyvatel Vietnamu). V případě cizinců pobývajících v ČR a usilujících o získání zaměstnanecké karty však takový problém nehrozí (rozsudek NSS ze dne 24. 2. 2025, č. j. 4 Azs 251/2024-28).
45. Z nařízení vlády č. 220/2019 Sb. tak nelze dovozovat zájem, respektive nezájem ČR na pobytu občanů Vietnamu za účelem výkonu nekvalifikované práce. Tyto závěry byly později potvrzeny i dalšími rozsudky Nejvyššího správního soudu, např. ze dne 27. 9. 2024, 5 Azs 149/2024-56, ze dne 27. 11. 2024, č. j. 10 Azs 172/2024-44, ze dne 13. 2. 2025, č. j. 1 Azs 209/2024-46, ze dne 24. 2. 2025, č. j. 4 Azs 251/2024-28, ze dne 27. 2. 2025, č. j. 8 Azs 84/2024-48, ze dne 28. 2. 2025, č. j. 4 Azs 149/2024-48, ze dne 11. 3. 2025, č. j. 7 Azs 256/2024-43 nebo ze dne 28. 3. 2025, č. j. 4 Azs 199/2024-56.
46. Žalovaná argumentovala tím, že nelze připustit, aby cizinci prostřednictvím povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia efektivně obcházeli kvóty stanovené pro pracovní migraci. Lze souhlasit, že by nemělo být odhlíženo od skutečností nasvědčujících tomu, že cizinec svým jednáním zneužívá možnosti dané zákonem, aby obcházel stanovená omezení. Obcházení zákona je však samostatný důvod k zamítnutí žádosti podle § 56 odst. 1 písm. m) zákona o pobytu cizinců, o který ale žalovaná napadené rozhodnutí neopřela. Napadené rozhodnutí vystavěla na důvodu pro zamítnutí uvedeném v § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců a podezření ze zneužití povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia použila pouze jako podpůrný argument. Soud pak přezkoumal napadené rozhodnutí pro důvody, o které jej žalovaná opřela. Nepřichází v úvahu, aby soud za žalovanou rozhodnutí jakkoli domýšlel či nahrazoval (rozsudek NSS ze dne 11. 3. 2025, č. j. 7 Azs 256/2024-43).

47. Žalovaná tak postupovala nezákonně, když zamítla žádost žalobkyně o zaměstnaneckou kartu z důvodu absence zájmu ČR na jejím pobytu a tuto absenci zájmu dovodila z omezení pracovní migrace vyplývajícího z nařízení č. 220/2019 Sb. Z uvedeného nařízení totiž nevyplývá nezáměr ČR na přijímání občanů Vietnamu za účelem výkonu nekvalifikované práce. Navíc žalovaná nesplnila ani požadavek, aby důvod pro nevydání zaměstnanecké karty byl u konkrétního žadatele dostatečně individualizován.
48. Z výše uvedeného plyne, že závěr správních orgánů o zamítnutí žádosti žalobkyně z důvodu absence zájmu ČR na jejím pobytu dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců nemá oporu ve správním spisu. Soud proto přistoupil ke zrušení napadeného rozhodnutí bez jednání v souladu s § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.
49. Soud se již nezabýval ostatními žalobními námitkami, neboť s ohledem na výše uvedené vypořádání hlavní žalobní argumentace, kdy odpadl nosný důvod rozhodnutí, by to bylo nadbytečné.
50. S ohledem na shora uvedené soud napadené rozhodnutí zrušil podle § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. V souladu s § 78 odst. 4 s.ř.s. současně vyslovil, že věc vrací žalované k dalšímu řízení. Právní názor vyslovený v tomto rozsudku žalovanou v dalším řízení zavazuje (§ 78 odst. 5 s.ř.s.)
51. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně byla ve věci samé úspěšná, proto jí přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů proti neúspěšné žalované. Náklady vynaložené žalobkyní v tomto řízení představují soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč, náhradu nákladů právního zastoupení spočívající v odměně za dva úkony právní služby po 3 100 Kč (dle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění účinném do 31. 12. 2024, tj. převzetí zastoupení, podání žaloby) tedy celkem 6 200 Kč a náhradě hotových výdajů po 300 Kč za jeden úkon, celkem 600 Kč (§ 13 odst. 4 téže vyhlášky ve znění účinném do 31. 12. 2024). Zároveň žalobkyni svědčí odměna za půl úkonu právní služby ve výši 2 310 Kč (§ 7, § 9 odst. 5, § 11 odst. 2 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění účinném po 1. 1. 2025, tj. vyjádření k aktuální judikatuře) a náhrada hotových údajů za jeden úkon ve výši 450 Kč (§ 13 odst. 4 téže vyhlášky ve znění účinném od 1. 1. 2025). Výše nákladů za právní zastoupení tedy činí částku 9 560 Kč plus DPH o sazbě 21 % (2 007,60 Kč), tedy 11 567,60 Kč. Celková výše nákladů tedy činí částku 14 568 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 14. srpna 2025

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.